

туга, щото да има колай, бюзь-бютюнъ да се дигна. Нѣ-мамъ очи на село.

— Ами братъ ти, пуска ли та?

— Бой ще пита брата ми. Той съ пияната си глава остана безъ крака. Изѣде своето си, той ще глѣда да съмъ при него, че да изѣде и мойто имане, щото остана отъ баща ми. Питамъ ли го азъ него?

— Хххх, тѣй ми кажи ти мене, то, да ти кажа ли азъ тебе, има ли на края имане, то една мома като тебе може да се ожени и за най-богатски синъ. Отъ Афлатари онзиговата дъщеря не ли я знашъ? Липчю чорбаджиевата де, най-башъ момъкъ въ касабата тя зе; сега да я видишъ, нemoжъ рѣ че тя е била селенка. Я кума ти понапълни паницата, че да поприказваме. Ти бае си Пенча глѣдай, той за такава работа е масторъ.

На Пенча му щръгнахъ ушитѣ, като чю за имане.

Глунавата Минка весело, тичешката отиде и напълни паницата, поднесе я на Пенча, сѣдна близо до него и захвана откровено да му говори:

— Че ти мене какъ ма събашъ, бати Пенчю, азъ отъ кадѣ имане твърдѣ не съмъ за подвѣргание, може да съмъ по-горѣ и отъ Липчовата дъщеря. Една гражданка да се ожени, ще занесе на мжжа си нищо и никакви дрипели, когато у мене има съ години да се носи, и да се ѣде.

На Пенча очитѣ се отвори хъ четири.

— Азъ не знамъ, каза Пенчю присторено, не ми влиза хорското имане или нема не въ работата, за то и не питамъ, но тебѣ, като свое чедо, ще та попитамъ, като какъвъ дялъ ти се падна отъ баща ти.

Минка се попримжкна още по-близо до Пенча и захвана нисичката да му се открива и говори:

— Че ти дѣ ще знашъ, когато азъ освѣнъ дялбата имамъ си и нѣщо скѣтаничка. Майка ма, Богъ да я про-